

Categorie	Nr	Vraag	Antwoord	Datum
Diversificatie	1	<p>Hoe kan men diversificatie-effecten binnen een intern model onderbouwen in lijn met de voorwaarden die daaraan zijn gesteld in het Level 2 advies “Test and Standards for Internal Model Approval” (voorheen CP56) van CEIOPS? Het lijkt zeer lastig om aan alle gestelde voorwaarden te voldoen, zeker indien de gehanteerde veronderstellingen afwijken van de veronderstellingen uit het standaard model.</p>	<p>Toelichting</p> <p>In een intern model mogen verzekeraars rekening houden met afhankelijkheden binnen en tussen risicocategorieën, mits de toezichhoudende autoriteiten overtuigd zijn van de deugdelijkheid van het systeem dat gebruikt wordt voor de meting van deze afhankelijkheden. De modellering van afhankelijkheden is in dat geval dan ook een centraal element van een intern model.</p> <p>Volgens de kaderrichtlijn dient het solvabiliteitskapitaalvereiste zo gekalibreerd te worden, dat rekening wordt gehouden met alle kwantificeerbare risico’s waaraan een verzekeraar blootstaat. Dit stemt overeen met de Value at Risk (VaR) van het kernvermogen van een verzekeraar met een betrouwbaarheidsgraad van 99,5% over een periode van één jaar.</p> <p>Een verzekeraar dient het systeem dat wordt gebruikt voor de meting van afhankelijkheden deugdelijk te onderbouwen. Het is bekend dat de afhankelijkheden tussen risico’s zich anders kunnen gedragen in extreme omstandigheden dan in normale marktomstandigheden. Verzekeraars dienen bij de bepaling van diversificatie-effecten rekening te houden met extreme marktomstandigheden.</p> <p>Verzekeraars worden bij de onderbouwing van een aggregatiemechanisme voor een intern model geconfronteerd met een aantal uitdagingen. Afhankelijkheden zijn zeer moeilijk meetbaar en te valideren. In veel gevallen kan er geen sluitend bewijs worden gegeven dat een aggregatiemechanisme correct kan worden toegepast. Bovendien zijn aggregatiemethodieken inherent gevoelig voor parameterwijzigingen. Afhankelijkheden die onder normale marktomstandigheden zijn gemeten, hoeven geen stand te houden op het betrouwbaarheidsniveau dat is vereist voor het solvabiliteitskapitaalvereiste.</p> <p>Antwoord</p> <p>Ook DNB is van mening dat het in de praktijk voor een verzekeraar zeer lastig zal zijn adequaat de deugdelijkheid van de modellering en meting van afhankelijkheden ter onderbouwing van diversificatie-effecten aan te tonen. Om die reden zal DNB nadrukkelijke aandacht geven aan de beoordeling van de onderbouwing van geclaimde diversificatievoordelen binnen een intern model. Om verzekeraars die een intern model willen gebruiken niet te benadelen zal dit met name gebeuren wanneer de geclaimde diversificatievoordelen hoger zijn dan de diversificatievoordelen volgens het standaard model.</p>	Aug 2010

<p>Waarderings- en projectiemodellen</p>	<p>2</p>	<p>Beoordeelt DNB in het kader van de (pre-) applicatie interne modellen ook waarderings- en projectiemodellen?</p>	<p>Toelichting</p> <p>Projectiemodellen voor verplichtingen (cashflowmodellen) worden gebruikt voor de berekening van de SCR in interne modellen, maar ook voor andere doeleinden zoals het vaststellen van de technische voorzieningen. Cashflowmodellen zijn daarom niet specifiek voor verzekeraars met een intern model. Als DNB deze modellen in het kader van de (pre-)applicatie in detail zou beoordelen, zou er een ongelijk speelveld kunnen ontstaan ten opzichte van verzekeraars die de standaardformule willen gaan gebruiken.</p> <p>De Solvency II Directive (art 112) stelt dat een intern model gebruikt kan worden voor de berekening van de SCR, niet alleen voor de berekening van de schokken. Daarom behoren in principe alle data en modellen die een bijdrage leveren aan de berekening van de SCR tot de scope van het interne model, dus inclusief cashflowmodellen. Dit betekent dat alle vereisten voor interne modellen ook op deze modellen van toepassing zijn.</p> <p>Voor technische voorzieningen gelden validatie en documentatie eisen die sterk overeenkomen met de eisen aan interne modellen. Afwijkingen tussen de technische voorzieningen en de berekening van de SCR moeten worden gedocumenteerd. De consistentie moet periodiek worden gevalideerd. Deze eisen gelden zowel voor verzekeraars met een intern model als voor verzekeraars die de standaardformule willen gaan gebruiken.</p> <p>Antwoord</p> <p>Het doel van DNB in het kader van de (pre)applicatie is niet om de technische voorzieningen en/of de onderliggende cashflowmodellen expliciet te beoordelen (wel in een ander kader). Het doel is wél om te beoordelen of de schokken uit het interne model op een correcte manier worden vertaald in de SCR en of er sprake is van consistentie tussen de SCR en de technische voorzieningen. In dat kader kan DNB bij de beoordeling van onderdelen van het intern model de bij deze onderdelen gebruikte cashflowmodellen betrekken.</p> <p>DNB biedt verzekeraars de mogelijkheid om een gemotiveerde onderbouwing te geven van een eventuele keuze om op bepaalde aspecten (bijvoorbeeld de eis van reproduceerbaarheid van de uitkomsten) in de documentatie en validatie van cashflowmodellen of technische voorzieningen niet te voldoen aan de vereisten voor de documentatie en validatie van interne modellen. DNB zal beoordelen of deze afwijkingen van de vereisten verantwoord zijn in het licht van de beoogde doelen. Daarbij zal DNB rekening houden met de materialiteit van het betreffende model. In ieder geval stelt DNB de volgende eisen:</p> <ul style="list-style-type: none"> • De kwaliteit en de diepgang van de documentatie en validatie van de cashflowmodellen voldoet minimaal aan de eisen voor technische voorzieningen. • Het validatierapport bevat expliciet een uitspraak over de juistheid van de SCR en de consistentie tussen de SCR en de technische voorzieningen. <p>Hetzelfde antwoord geldt ook voor waarderingsmodellen voor assets.</p>	<p>Dec 2011</p>
--	----------	---	---	-----------------

Algemeen	3	<p>Hoe gaat DNB om met verzekeraars met materiële risico's die niet of onvoldoende door de standaardformule worden gedekt?</p>	<p>Toelichting</p> <p>In de standaardformule zijn een aantal risico's niet opgenomen. Sommige verzekeraars kunnen echter wel materieel aan zulke risico's blootstaan. Ook is het mogelijk dat een verzekeraar blootstaat aan risico's die niet voldoende door de standaardformule worden gedekt, bijvoorbeeld in geval van bijzondere verzekeringsproducten of beleggingen.</p> <p>De Solvency II Directive (art 119) stelt dat de toezichthoudende autoriteiten een verzekeraar mogen verplichten om een intern model te gebruiken wanneer het risicoprofiel van de verzekeraar significant afwijkt van de aannames die ten grondslag liggen aan de standaardformule. Ook heeft de toezichthouder in dergelijke gevallen de mogelijkheid om een capital add-on op te leggen (art 37).</p> <p>Antwoord</p> <p>Voor verzekeraars die deelnemen aan de pre-applicatie en die van plan zijn om een partieel intern model aan te vragen voor de start van Solvency II, is de beoordeling van de geschiktheid van de standaardformule voor risico's buiten het blikveld van het partiële interne model een vast onderdeel van de pre-applicatie en applicatie. DNB verwacht op grond van de Directive (art 121(4)) dat verzekeraars alle materiële risico's in hun interne modellen opnemen.</p> <p>Voor de verzekeraars die de standaardformule gebruiken, gaat DNB er óók vanuit dat materiële risico's die niet of niet voldoende door de standaardformule worden gedekt, adequaat in de kapitaalrekening worden verwerkt. Een verzekeraar kan dit doen via een partieel intern model of een entiteitspecifieke parameter (alleen voor sommige risicocategorieën). Onder bepaalde omstandigheden kan de toezichthouder tijdelijk een capital add-on opleggen totdat er een structurele oplossing is gerealiseerd in de vorm van een partieel intern model, een entiteitspecifieke parameter of een afgebouwde risicopositie.</p> <p>Of er voor deze verzekeraars sprake is van materiële blootstelling op risico's die niet of niet voldoende door de standaardformule worden afgedekt, wordt ook op dit moment door DNB in kaart gebracht.</p> <p>Uiteraard zijn de vervolgstappen van DNB op onderdelen waar de standaardformule nog in beweging is, afhankelijk van de verdere Europese besluitvorming.</p>	Juni 2012
----------	---	--	--	-----------

Algemeen	4	Welke gevolgen hebben de huidige verwachte tijdslijnen van Solvency II voor de tijdslijnen en de aanpak van de (pre-)applicatie?	<p>Toelichting De Europese Commissie heeft onlangs een ‘quick-fix’ doorgevoerd waarin de implementatiedatum van Solvency II in de nationale wetgevingen op 30 juni 2013 is gesteld. Dit betekent dat een formele aanvraag voor het gebruik van een intern model onder Solvency II niet eerder dan 1 juli 2013 kan worden ingediend. Daarnaast geldt dat er niet eerder dan november/december 2012 duidelijkheid verwacht wordt over de definitieve wetgeving, waarin nog belangrijke keuzes gemaakt moeten worden die ook doorwerken in interne modellen.</p> <p>Antwoord Gezien de formele beoordelingstermijn van 6 maanden betekent een start van de applicatie per 1 juli 2013 dat elke vertraging in het applicatieproces goedkeuring van de aanvraag vóór 1 januari 2014 in gevaar kan brengen. Er kan vertraging optreden indien:</p> <ul style="list-style-type: none"> • er extra tijd nodig is om ontbrekende documenten in het applicatiepakket aan te vullen; • er in de applicatiefase bevindingen aan het licht komen die verholpen moeten worden; • het College er niet in slaagt om binnen 6 maanden tot een gezamenlijk besluit te komen. <p>Daarom was tot nu toe het uitgangspunt van DNB dat het totale applicatiepakket per 1 januari 2013 ingeleverd moet worden. DNB ziet in dat dit uitgangspunt op bepaalde onderdelen niet realistisch is, omdat verzekeraars tijd nodig hebben om de gemaakte keuzes in de definitieve versie van Omnibus II en de Delegated Acts (waaronder bijvoorbeeld Counter Cyclical Premium, Ultimate Forward Rate etc.) door te vertalen in hun interne modellen. Aan de andere kant acht DNB het aanleveren van het applicatiepakket na 1 januari 2013 zeer onwenselijk gezien de mogelijke vertragingen die zich tijdens de applicatiefase zich kunnen voortdoen. DNB maakt daarom een pragmatische opsplitsing in (1) het gedeelte waar geen onduidelijkheid is over de definitieve wetgeving en (2) het gedeelte waarvoor dit wel het geval is.</p> <p>De consequenties van deze opdeling zijn:</p> <p>(1) Het gedeelte waar geen onduidelijkheid is over de definitieve wetgeving:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Voor dit stuk blijft gelden dat het applicatiepakket zo volledig mogelijk per 1 januari 2013 ingeleverd moet worden. • Hierbij blijven ook de uitgangspunten van kracht dat verzekeraars alle materiele bevindingen voor deze datum verhelpen en dat het applicatiepakket vergezeld wordt van een oordeel van de IAD. • Gezien de toegenomen complexiteit door de onduidelijkheid in de wetgeving, acht DNB het wenselijk om in de loop van 2012 op bepaalde afgebakende onderdelen duidelijkheid te verkrijgen in hoeverre ze voldoen aan de eisen ten aanzien van applicatie. DNB zal met de verschillende verzekeraars overleg voeren over deze mogelijkheid en de bijbehorende voorwaarden. <p>(2) Het gedeelte waar nog onduidelijkheid is over de definitieve wetgeving:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Voor dit gedeelte gaat DNB ervan uit dat verzekeraars zich in 2012 zo goed mogelijk blijven voorbereiden op de mogelijke uitkomsten van het Europese onderhandelingsproces. • Zo spoedig mogelijk na de Europese besluitvorming zal DNB afspraken met de betreffende verzekeraars maken over de benodigde aanpassingen aan het interne model en de bijbehorende tijdslijnen. • Uitgangspunt is dat de verzekeraar alle wijzigingen in de loop van het eerste kwartaal van 2013 doorvoert, zodat DNB hierop in het eerste helft van 2013 reviews kan uitvoeren en de verzekeraar de gelegenheid heeft om eventuele bevindingen vóór de indiening van het applicatiepakket per 1 juli 2013 op te lossen. 	Juni 2012
----------	---	--	---	-----------

